

Fages a la Rambla

Ara que s'ha estrenat la remodelació de la Rambla de Figueres i que s'acaba l'any del centenari de Fages de Climent, potser fóra oportú recordar el sonet que el poeta va dedicar a aquella popular arteria urbana i que comença així: "Damunt, davall d'aquesta Rambla breu, /irregular, desnivellada feixa, /vora el carrer dels genis on vaig néixer, /dosser i catifa del llinatge meu."

Fages era un client habitual de l'indret en aquella època (...) Jo encara el recordo, a la Fira del Dibuix de 1966, acompanyat del pintor Felip Vila, en una parada on s'exhibien els exemplars de la seva *Auca del sabater d'Ordis*.

Devia ser a propòsit d'aquella fira i de la plaga d'ocells que envaïa els plàtans, que Fages va modificar els dos tercets del *Sonet a la Rambla de Figueres*; el cas és que el poema es va divulgar llavors d'acord amb la nova versió:

"Nus a l'hivern, els arbres són més alts. / Escopeters hi empaiten els pardals. / Fira d'amor, qui no hi ha dut les

noies? / Però quan ve la Festa del Dibuix / s'engalana la Rambla amb un arruix / de Sibecas, Felips i falsos Goyas." Els versos eren bons, i oportunes les al·lusions als amics i a la guerra contra les aus. Però ara, quan els ocells i els pintors ja no hi son i la fira se celebra en un altre lloc, cal retornar a la versió primigenia, datada a l'agost del 1963, amb referències a realitats més perennes: duna banda, el monument a Monturiol; de l'altra, l'anar i venir constant dels forasters. Per això són tan adequats, al cap de quaranta anys, els antics tercets del sonet primitiu: "La meva Rambla no té flors ni ocells, / sinó el que inventa submarins vaixells. / Fira d'amor, qui no hi ha dut les filles? / Amb calces d'homé com un tel de tul, / ve una alemanya reganyant el cul / i un escocès estràmpol amb faldilles."

Narcís-Jordi Aragó

-El Punt- Dilluns, 5 de maig del 2003

